

“Ik heb de pinken ien den hof gezet vör et hoge waoter”

**In gesprek met Albert Egberts over zijn vader
en hoe zijn bijnaam in 2001 op een nieuwe
supermarkt in Millingen aan de Rijn kwam.**

Wie was Jozef Egberts, wanneer en waar is hij geboren en hoe is hij winkelier geworden?

Mijn vader Jozef is geboren op 14 maart 1913 op de Knienepol in Millingen. De vader van Jozef, Gradus Egberts, werkte als klinker op de scheepswerf en hij was in het dorp bekend als de sterkste man van Millingen. Samen met drie zussen en één broer heeft hij tot 1934 op de Knienepol gewoond. In 1930 ging Jozef werken op de lampenfabriek Splendor in Nijmegen. Later kreeg hij een ziekte aan zijn ogen waardoor hij zijn werk, het controleren of de lampen goed brandden, niet meer kon doen.

In 1934 heeft Gradus in de tuin van de ouders van zijn vrouw Anna Maria Krootjes een woonhuis met winkel gebouwd. Het was een snoepwinkel van Jamin. Hier woonden dochter Lien en de zonen Hendrik en Jozef om te werken in de winkel.

Hoe heeft hij zijn vrouw Tonia leren kennen, wanneer zijn ze getrouwd en hoeveel kinderen kregen ze?

Na de evacuatie is Tonia met de familie Stef Gesthuizen mee naar Millingen gegaan omdat in dat gezin een baby op komst was waar Tonia voor zou kunnen zorgen. Jozef ging toen al rond met de boodschappen en zag Tonia hem voor het eerst. Op een

De eerste winkel aan het Antoniusplein

dansavond in het 'Kruusverbond' dansten ze met elkaar; ze hadden elkaar al gezien bij Gesthuizen. Na de eerste dansavond hebben ze nog niet gezoend met elkaar. Ze zijn daarna nog een keer gaan dansen in het 'Kruusverbond' en toen kregen ze verkering. Tonia is teruggekeerd naar de Achterhoek, maar de verkering bleef aan. Jozef ging elke twee weken naar Voorst. In 1948 zijn ze getrouwd en is Tonia bij Jozef in Millingen gaan wonen. Ze kregen samen vier kinderen: Diny in 1950, Jos in 1952, Albert in 1956 en Frank in 1960.

Hoe ging het na de oorlog verder met de winkel?

Na de oorlog werkten Jozef en Hendrik samen in der winkel. Het assortiment werd uitgebreid met levensmiddelen en er werd een stuk aan het woonhuis aangebouwd. Hendrik en Jozef gingen op de fiets met een grote mand op stap om aan de deur tot en met Leuth hun waar te verkopen. Alle boerderijen werden bezocht

Tonia en Jozef bij zijn bezorgfiets

en Jozef had heel veel klanten in Kekerdom. Ook ging hij naar de steenfabrieken om aan gastarbeiders de levensmiddelen te verkopen. Hun vrouwen Tonia en Lies bleven thuis voor de bediening in de winkel en de zorg voor de kinderen. In 1960 vertrokken Hendrik en Lies met hun gezin naar Groesbeek/Bredeweg vanwege de overname van een Sparwinkel.

Waar komt de bijnaam Pinkhof vandaan?

De bijnaam Pinkhof is ontstaan op de scheepswerf, waar vrijwel iedereen een bijnaam kreeg. Als het hoog water werd kwamen de konijnen uit de polder naar het hoogste punt, waar de buitendijkse woonhuizen stonden. Deze woonwijk had daarom de naam 'Knienepol' gekregen. De staldeur van de varkens werd dan open gezet en de konijnen werden in de stal gejaagd en daarna geslacht. Op een dag toen het weer hoog water werd zei Gradus tegen zijn kameraden op de werf : "Ik heb de pinken ien den hof gezet vör et hoge waoter". Een kalf van 8 tot 18 maanden wordt pink genoemd en het woord hof is dialect voor tuin. Deze opmerking was de aanleiding dat hij de bijnaam Pinkhof kreeg.

Naast zijn werk als winkelier zette hij zich ook als vrijwilliger in voor het dorp. Wat heeft hij allemaal op zich genomen?

Veilig verkeer was zijn eerste vrijwilligerstaak. Deze kreeg hij toen hij rijles nam bij Eckhart, een Millingse rijsschool. Eckhart zei tegen Jozef tijdens een rijles: "Wij moeten iets doen voor het dorp met Veilig Verkeer Nederland. We gaan die vereniging aanschrijven dat we die in het dorp willen hebben." Het gebied van Eckhart waar hij rijles gaf was Leuth, Kekerdom en Millingen. Daarom werd er een vereniging opgericht van Veilig Verkeer Nederland afdeling Leuth, Kekerdom en Millingen en kregen ze allerlei folders en materialen. Op een gegeven moment was Jozef voorzitter, secretaris en penningmeester van de vereniging. Er waren geen andere bestuursleden meer, maar hij bleef fanatiek. Hij schreef maar brieven naar VVN en als er een nieuwe folder uit was, dan wilde hij die hebben. Hij ontving ook altijd flinke pakken en als er een braderie in het dorp was dan stalde hij de folders uit in een standje en konden de mensen die langs kwamen de folder meenemen. Later heeft hij nog eens een medaille gekregen van VVN omdat hij veertig jaar bestuurder was geweest. Het was een unicum, ze hadden dat nog nooit meegemaakt

Ik heb hem bezig gezien op school voor de afname van het praktisch verkeersexamen en later nog als schoonmaker van het Heilig Hartbeeld.

Niek Arntz, de aannemer, zat in het kerkbestuur en die heeft uit de gein eens tegen

Jozef gezegd dat hij dat beeld wel eens een keer kon schoonmaken. “Dat is goed”, zei Jozef, “zet er maar een steiger bij dan maak ik het beeld schoon”. Voor Arntz was dit geen probleem. Het steiger werd er bij gezet en Jozef moest verf halen. Hij naar Van Lier om verf te halen. Van Lier had nog een aantal restjes staan en die werden bij elkaar geschud en Jozef had een emmer vol verf. Hij wilde beginnen met verven, maar dat ging zo maar niet. Het beeld moest eerst worden schoongemaakt.

Jozef maakt het H. Hartbeeld schoon

Met potten groene zeep heeft Jozef het beeld schoongemaakt. Maar van het beeld was een hand afgebroken. Jozef heeft een plastic werkhandschoen van mijn moeder gevuld met cement en hard laten worden. Toen het plastic eraf en de hand vast aan het beeld gemaakt. Deze hand was veel kleiner dan de andere waardoor het beeld twee verschillende handen had, maar daar heeft nooit iemand iets van gezegd. Toen het beeld verplaatst is naar de Heerbaan heeft de man die de restauratie heeft verricht er een nieuwe hand aan gemaakt.

Verder is hij nog bestuurslid geweest van de KBO en hij organiseerde de bingo's mee. Voor de bingo's moesten allemaal prijzen gekocht worden en die mochten niet duurder zijn dan één gulden. Hij kwam dan bij mij in de winkel om alleen maar dingen van één gulden te kopen, niet duurder, niet goedkoper. Het moest precies één gulden kosten.

Voor de kerk heeft hij jarenlang de gezinsbijdrage opgehaald en schoffelde hij het onkruid rond de kerk. Het onkruid kreeg bijna geen kans om uit de grond te komen en dan was hij er al bij.

Hoe ben jij in de zaak van Jozef en Tonia terecht gekomen?

Ik kreeg een oproep voor militaire dienst en dat wilde ik niet. Dus ik naar het gemeentehuis naar Guus Hakvoort en vroeg hem: "Hoe kom ik nou onder militaire dienst uit?" Guus raadde mij aan om een verzoek in te dienen wegens persoonlijke onmisbaarheid en dan ga je bij je vader in de zaak werken. Ik ben toen bij mijn vader in de zaak gaan werken en stuurde een brief naar het Ministerie van Defensie dat ik in de zaak niet gemist kon worden. Guus zei: "Als je dat twee jaar doet dan roepen ze je niet meer op." Ik wilde ook niet voor altijd in zo'n klein winkeltje blijven werken waar op dat moment geen toekomstmogelijkheden waren.

Toch is de Centrawinkel vergroot...

Maar in die twee jaar kwam de firma Centra bij ons en die zeiden dat wij wel konden gaan vergroten. De organisatie Centra heeft een onderzoek in het dorp gedaan of er ruimte was voor een tweede supermarkt in het dorp, de Korti was er inmiddels al. Het resultaat van het onderzoek was dat er een tweede supermarkt bij kon. "Dat gaan we ook doen," zeiden ze, "we gooien het pand van Egberts en Blom plat en daar zetten we een supermarkt neer en parkeren kan op het parkeerterrein ervoor." Er is overleg geweest met de gemeente en zij vonden het een geweldig plan, het hele gebied had de bestemming detailhandel. Dan wordt er een berekening gemaakt....pand A moet worden aangekocht, pand B moet worden aangekocht, dan slopen en nieuwbouw. Uiteindelijk bleek dat dit plan financieel niet haalbaar was.

De Centra verhuist toch naar de Heerbaan

Maar....Gert de Kleijn had al geroepen dat hij met de zaak stopte. De zaak van hem was toen 125 vierkante meter groot en voor een supermarkt moest er minstens 250 vierkante meter ruimte zijn. Gert vertelde dat hij nog een goedgekeurd bouwplan had liggen om de bedrijfsruimte met 125 vierkante meter uit te breiden naar achter en opzij. De gemeente vond het eigenlijk niet zo'n goed plan, omdat het aan de Heerbaan lag en er geen parkeerruimte was. Aan de overkant lag nog wel een groot grasveld. Maar het pand was bestemd voor detailhandel en lag een goedgekeurde bouwvergunning en de Centra-mannen zeiden: "Dat gaan we doen!". En zo is het gekomen.

Bij de Centra op de Heerbaan in loondienst

Daarna kwamen ze bij mij met de berekening en ze zeiden: "De rente is 13,5 %". Ik moest vijf jaar meewerken en nog geld meebrengen en misschien zou de rente na vijf jaar gaan dalen. Ik heb dat niet gedaan en een voorstel gedaan om in loondienst te gaan werken. Dat werd goedgevonden en zijn ze een andere ondernemer gaan zoeken. Ze hebben Hans Dix gevonden en die heeft dat drie jaar gedaan. Ik ben begonnen als groenteman, maar ik had wel alle benodigde diploma's. Hans Dix kwam uit Beuningen en daar kreeg hij de mogelijkheid om ook een C1000 te beginnen. Dat heeft hij gedaan en ik werd in Millingen bedrijfsleider. Hans Dix kwam bijna niet meer in Millingen en we hadden alleen maar telefonisch contact. Op een gegeven moment gaf ik aan dat ik op vakantie wilde. Ik was wel eens weg, maar dan was ik altijd nog tot 's morgens negen uur in de winkel en 's avonds om zes uur ging ik er ook weer naar toe. Deze keer wilde ik echt op vakantie. Hans Dix zei: "Dat kan, ik kom veertien dagen in Millingen werken". Hij komt veertien dagen naar Millingen en denkt: "Wat is dit hier voor een bedrijf". Hij had een hele harde hand van werken en ik werkte vanuit het principe dat we alles samen moesten doen. Hij wilde van de Millingse winkel af. Hij kreeg toen ook de mogelijkheid om in Nijmegen een C1000 te openen en hij moest daar geld voor hebben. Dat zou kunnen door de verkoop van Millingen. Hij zou het gaan verkopen aan de hoogst biedende.

De nieuwe baas bij de Centra

Maar ik had toen de Centra naar Millingen kwam met de gemeente een overeenkomst gemaakt waarin was opgenomen dat ze dat zouden toestaan als de winkel na enige tijd verplaatst zou worden. Als we toch nog een nieuwe winkel opstarten dan krijgen we heibel in het dorp, maar als er een ondernemer komt die wil verplaatsen dan kunnen ze er niets van zeggen. Ik zei tegen Centra: Nou dat is goed, dan sluiten

wij deze winkel, maar op het moment dat jullie de zaak te koop aanbieden, mag je alleen aan mij aanbieden. Nou hoeven jullie geen goodwill te betalen, maar als ik de zaak koop dan hoef ik dat ook niet te betalen. Toen kwam ik met de getekende overeenkomst met de gemeente en moesten ze mij de winkel voor een vrij lage prijs aanbieden, er was immers geen goodwill maar alleen de boekwaarde.

De eerste stap van de Centra naar een C1000, het begin van een lange weg

Toen wilde ik van de Centra een C1000 maken, maar dan moest ik eerst wat kapitaal vergaren. Als je C1000 wordt dan moet alles eruit en dat is kapitaalvernietiging, dat kan niet. Maar wat gebeurde er? Op de dag dat ik de winkel overnam zeiden de mensen: “Het is weer van een Millingse jongen...we gaan daar kopen!” En het personeel zei: “De winkel is van Albert en dan werken we nog harder.” De omzet ging omhoog, het personeel ging harder werken...de winkel ging in stijgende lijn omhoog. Er kwam daardoor ook meer geld binnen en wilde ik toch weer C1000 worden. Centra wilde het wel in gang zetten, maar dan moest het pand vergroot worden van 250 naar 500 vierkante meter. Waar kon dat? Aan de zijkant van het pand kon nog een stuk bijgebouwd worden. De buurt was daar zwaar op tegen, want aan die kant was ook de personeelsuitgang. Het personeel ging daar 's avonds naar

De C1000 aan de Heerbaan in het pand van Gert de Kleijn

buiten en ze bleven daar allemaal hangen soms wel tot 10 uur 's avonds en dat ging daar dan van "retteketet". Dus aan de zijkant uitbreiden dat gaat niet gebeuren; de burens waren daar op tegen. Ik ben toen naar burgemeester De Roos gegaan en zij wilde volledige medewerking verlenen als er geen bezwaren van de buurt komen. Zij glimlachte, want zij had al klachten van de buurt gehad: herrie en 's nachts laden en lossen. We hebben toen een plan gemaakt en het bedrijf helemaal omgedraaid. De personeelsuitgang niet meer aan de Irenestraat, maar aan de andere kant van het pand en tegen dat plan werden geen bezwaren gemaakt. Toen kwam Gert de Kleijn bij me en zei dat ik het pand kon kopen en niet Schuitema (Centra) of iemand anders. Dus ik naar Schuitema dat ik het pand kon kopen. Zij wezen naar het huurcontract waarin stond dat het pand alleen aan Schuitema verkocht kon worden. Dit probleem hoefde niet meer opgelost te worden, want ik had gehoord dat er een plan was gemaakt om het parkeerterrein voor vijftig auto's aan de overkant van de Heerbaan te gaan bebouwen....dus ik moest daar weg.

Mevrouw Van Ingen, die woont in de oude pastorie, komt in beeld en ook een supermarkt in haar tuin..

Maar toen kwam mijn vader weer in beeld. Hij had al jaren de boodschappen naar mevrouw Van Ingen gebracht, zij was altijd een trouwe klant geweest. Jozef verzorgde voor haar iedere dag de boodschappen en dat deed hij voor meer mensen, ook in het gasthuis. Mevrouw Van Ingen belde mij een keer en zei "Albert, Jozef is de kaas vergeten". Ik loste dat probleem voor haar op en ging haar de kaas brengen. Ze zat buiten onder een boom in de zon, haar man was inmiddels overleden. Ik had voor haar de kaas uit de aanbieding moeten brengen. Vroeger was dit nooit een probleem, maar misschien was het na het overlijden van haar man wel een financieel probleem. Ik zei tegen haar: "Wat is het hier mooi...ik wil het wel van u kopen." "Ja," zei ze, "maar ik weet hier overal de weg, dus blijf ik hier wonen". Ik zei: "Ik wil het van u kopen, maar u kunt net zo lang blijven wonen als u wilt en kunt u nog van het geld genieten". Ze vond het een goed plan, maar niemand mocht het weten. Dus wij naar de notaris, maar ik moest via Duitsland rijden! Bij de notaris alles beschreven. Dat was in 1994 en het werd 1995 en er was in het dorp ruimte voor een verplaatsing en uitbreiding van de supermarkt. We hebben dat onderzocht en ik dacht nou moet ik toeslaan. Maar wat gebeurt er...de Korti breidt uit, die verdubbelt. Ik dacht ik moet het gevecht maar aangaan tegen de Korti. Op het parkeerterrein werd de huisartsenpraktijk al gebouwd en de apotheek kwam op het parkeerterrein te staan. Er ontstond een giga parkeerdruk. Onze omzet bleef gelijk, maar de Korti verdubbelde. Er bleven dus meer mensen in Millingen kopen. In de gemeente was Lukkassen burgemeester en

Berns wethouder. De laatste had een plan gemaakt om van de tuin van Van Ingen het groene hart te maken. Er was ruimte voor drie grote villa's met heel veel tuin. Voor dat plan hadden ze fl 40.000,- uitgegeven. Ik naar de gemeente met mijn plan om in de tuin een supermarkt te bouwen. "Nee", zei de gemeente, "wij hebben dit plan laten maken." "Nee," zei ik, "ik vraag dit nu aan en op de bestemming staat nog steeds detailhandel in de tuin". Ze hebben het nagekeken en zagen dat het bestemmingsplan nog niet was gewijzigd, maar ze zeiden dat ze niet wilden. Nog diezelfde middag zaten ze bij mevrouw Van Ingen op de koffie en ze zeiden haar dat ze graag haar tuin wilden kopen. "Nee" zei ze, "ik verkoop die tuin aan niemand, dat gaat niet gebeuren". De volgende dag kreeg ik een telefoontje van de gemeente dat mevrouw Van Ingen de tuin niet wilde verkopen en dat mijn plan dus ook niet kon doorgaan.

De volgende stap van de Centra naar een C1000.....

Dus ik weer naar mevrouw Van Ingen en zei: "Laten wij de tuin op mijn naam zetten, zodat ik in de tuin toch een supermarkt kan bouwen." "Ja," zei ze, "dat had ik al gedacht. Weet je wat we doen. Koop op papier alvast die tuin, dat vind ik goed". Alles geregeld bij het kadaster enz. Dat is gebeurd en daarna heb ik de procedure opgestart en de aanvraag gedaan. Dus ik in gesprek met Schuitema van de C1000. Vanwege de parkeerproblemen is de waarde van het pand gedaald en we moeten op deze plaats stoppen. We gaan ergens anders naar toe. Ik heb daar grond gekocht en ik ga daar een supermarkt bouwen. Maar Schuitema wilde niet, want zij hadden inmiddels het pand van Gert de Kleijn gekocht. In de tijd van burgemeester De Roos was hun de mogelijkheid geboden om de winkel om te keren zodat de klanten konden parkeren op het Oranjeplein. Dat zagen ze als mogelijkheid en ze hadden ook het pand ernaast in optie genomen zodat de tuin bij dat pand ook gebruikt kon worden voor de uitbreiding van de winkel. Maar ik ging niet mee met hun plan en zei dat ik verder ging met mijn plan.

De laatste stap naar de C1000 in de tuin van de oude pastorie.....

Mijn dochter Aisha was achttien geworden en zij deed de hoogste supermarktopleiding van Nederland en ze was geslaagd. Zij mocht een supermarkt regelen. Wij zijn naar Jan de Wit uit Beek gegaan en hij vond het een prima plan als er een Plus-supermarkt in Millingen zou komen. Dus wij hebben voor de tuin een plan ontwikkeld voor een Plus-supermarkt. Tekeningen, bouwplan ingediend bij de gemeente. De gemeente was inmiddels ook gedraaid. De plannen met het pand van Gert de Kleijn vonden ze een zootje en de supermarkt moest daar weg. Ik had Schuitema de tijd gegeven om tot zes uur op een bepaalde vrijdag om met mijn plan mee te gaan. Ook burgemeester

Lukkassen zette druk op Schuitema om de supermarkt te verplaatsen. Op de afgesproken vrijdag kreeg ik telefoon en volgde er met Schuitema een afspraak bij Van der Valk in Arnhem. Daar bracht ik ter tafel dat ik wel het pand voor de supermarkt bouwde, maar dat zij mee moesten financieren voor de inrichting en de supermarkt sluiten in het pand van Gert de Kleijn. Zij hadden daarna tot acht uur de tijd om mij het contract te faxen en dat is gebeurd. En zo kwam er in het jaar 2001 in de tuin van Van Ingen de C1000, die de naam Pinkhof kreeg.

Er kwam daardoor een andere lading aan de term Pinkhof, het woord had geen binding meer met jonge koeien en het was een eerbewijs aan mijn vader.

De familie Egberts op de foto die op de uitnodiging stond voor de opening van de nieuwe winkel

De tekst is samengesteld op basis van onze gesprekken op 2 mei en 27 juni 2019.

Het naambord boven de ingang van de nieuwe C1000